

„Sestup s kříže!“

„Jsi-li Syn Boží, sestup s kříže, pomoz sobě i nám!“ Posměšně zaznívaly tyto věty k Synu Božímu, když pod palčivými slunečními paprsky trpěl na kříži. Lidé, kteří tak volali, považovali se za zvlášť moudré. Rouhali se, triumfovali a smáli se plni nenávisti, aniž k tomu ve skutečnosti měli příčinu. Vždyť utrpení Kristovo nezavdávalo jistě příčinu k posměchu a haně, tím méně k smíchu. Tento smích byl by jim také přešel, kdyby jen na okamžik byli mohli „vidět“ do současných dějů v jemnohmotné a duchovní říši. Jejich duše poutaly se tímto rouháním těžce na tisíciletí. Ačkoliv hrubohmotně nemohl býti tento trest viditelným tak rychle, dostavil se přece ve **všech** dalších pozemských životech, k nimž pak byly tyto rouhavé duše donuceny.

Posměvači považovali se tehdy za moudré. Nemohli však podati výstižnějšího výrazu na důkaz své omezenosti, než tato slova. Je v nich nejdětinštější názor, jaký jen možno si pomyslet. Ti, kdo tak mluvili, byli velmi vzdáleni od jakéhokoliv pochopení stvoření a Božské vůle ve stvoření. Jak tísnivým je proto smutné vědomí, že ještě i dnes veliká část těch, kdo vůbec ještě věří v Boha a v tehdejší poslání jeho Syna, s určitostí myslí, že Ježíš Nazaretský byl by mohl sestoupiti s kříže, kdyby jen byl chtěl.

Po dvou tisíci letech dosud táž ospalá omezenost bez jakékoliv změny k pokroku! Podle naivních názorů mnohých věřících byl Kristus neomezený ve svých činech na této zemi, poněvadž vyšel od Boha.

To je očekávání, které vzniká z nejnezdavější naivnosti. Je to víra myšlenkové lenosti.

Svým vtělením ocitl se Syn Boží i „pod zákonem“, to jest, podrobil se tím zákonům stvoření, nezměnitelné vůli Boží ve stvoření. Pokud se jedná o pozemské, k zemi připoutané tělo, nejsou tu možny žádné změny. Poslušen vůle Boží, vešel Kristus pod tento zákon dobrovolně. Svým vtělením na tuto zemi také ho nepřišel zrušit, nýbrž naplnit.

Proto byl připoután ke všemu, k čemu je připoután pozemský člověk. Ani jako Syn Boží, vzdor své Božské síle a moci, nemohl sestoupiti s kříže, dokud se nacházel v hrubohmotném těle a krvi. Vždyť by to bylo totéž, jako převrat Božské vůle ve stvoření!

Ale tato vůle jest dokonalá od počátku. Jest dokonalá všude, nejen v hrubohmotně pozemském, ale i v jemnohmotném, bytostném a duchovním a ve všech odstupňováních a přechodech mezi těmito sférami. Ne jinak jest tomu v Božském a Bohu samotném.

Božské působení, Božská síla a moc projevují se zcela jinak, než v divadelních představeních. Právě Božské bude žiti jen v bezpodmínečném plnění Boží vůle a nebude nikdy chtíti jinak. Právě tak člověk duchovně vysoko zralý. Čím výše jest člověk vyvinut, tím nezbytněji podrobí se Božským zákonům ve stvoření a to dobrovolně a radostně. Nikdy nebude očekávati libovolné činy, které by byly mimo rámec běžných zákonů ve stvoření, protože věří v dokonalost Boží vůle.

Když je hrubohmotné tělo přibito na kříži opravdu pevně,

nemůže se osvoboditi bez cizí pomoci a bez hrubohmotného přispění. Takový jest zákon podle Božské tvůrčí vůle a nelze ho překlenouti. Kdo jinak myslí a něco jiného očekává, ten nevěří v dokonalost Boží a v nezměnitelnost jeho vůle.

Že lidé dnes vzdor svému domnělému pokroku ve věděni a možnostech nestali se jinými, že stojí dosud tam, kde stáli tehdy, dokazují, když dnes znovu se volá:

„Je-li Syn Člověka, může přivoditi ohlášené katastrofy, jakmile se mu zachce.“ To považují za samozřejmé. Ale to značí jinými slovy: „Nedovede-li toho, není Syn Člověka.“

Přitom jest lidem dobře známo, jak Kristus jako Syn Boží sám již poukazoval na to, že nikdo kromě Boha nezná hodiny, kdy nadejde soud. Ukazuje to dvojí pochybnost, když lidé tak mluví. Pochybnost o Synu Člověka a pochybnost o slově Syna Božího. Kromě toho vydává, tento výrok opět jen svědectví o nepochopení celého stvoření. Svědčí o úplné nevědomosti právě v tom, co jest každému člověku nejnaléhavěji třeba věděti.

Musel-li se Syn Boží při svém vtělení podrobiti vůli Boží ve stvoření, nemůže samozřejmě ani Syn Člověka státi nad těmito zákony. Státi nad zákony není ve stvoření vůbec možno. Kdo vchází do stvoření, staví se tím také pod zákon Božské vůle, která se nikdy nemění. Tak i Syn Boží i Syn Člověka. Velikou mezeru v možnosti pochopení toho všeho nutno hledati v té okolnosti, že lidé těchto Božích zákonů ve stvoření dosud nehledali a dodnes jich proto ještě neznají. Jen tu a tam našli z nich malé zlomky, přes které právě klopýtli.

Když Kristus činil zázraky daleko nad možnost

pozemských lidí, neopravňuje to k myšlence, že mu nebylo třeba starati se o zákony Boží vůle, spočívající ve stvoření a že je přesahoval. To jest vyloučeno. I při zázracích jednal v dokonalé shodě se zákony Božími, a **ne** libovolně. Tím jen dokázal, že působil v síle **Božské**, ne v duchovní. Proto také samozřejmě v účincích daleko překročoval lidsky možné. Zázraky ty nebyly však mimo zákony ve stvoření, ale vpravily se úplně do nich.

Člověk zůstal však tak daleko zpět ve svém duchovním vývoji, že nemůže přivésti k plnému rozvoji ani ty duchovní síly, které jsou mu k službám. Jinak podal by výkony, které by pro dnešní pojmy hraničily se zázračností.

Božskou silou lze ovšem tvořiti ještě zcela jiná díla, kterých nikdy nemůže dostihnouti síla duchovní a která již ve svém způsobu liší se od nejvyššího duchovního působení. Ale všechno dění zůstává přesto v mezích Božské zákonitosti. Nic se neděje nad to. Jediní, kdo konají akty libovůle v mezích své svobodné vůle, jsou lidé. Tito nepravili se nikdy skutečně do vůle Boží tam, kde jako lidé mají určitou volnost, aby jednali podle svého vlastního chtění. Vždy při tom stavěli v čelo svou vlastní vůli. A tím se sami ochromovali a nemohli se nikdy vznésti výše, než to dovoľoval jejich vlastní rozum a vůle, která je připoutaná k zemi.

Lidé neznají ani těch zákonů ve stvoření, které uvolňuje a oprostuje jejich vlastní duchovní moc a v nichž mohou tuto svou duchovní moc rozvinouti.

Tím užasleji pak stojí před rozvinutím síly Božské. Z téhož důvodu nemohou však také poznávati Božskou sílu jako takovou, nebo zase očekávají od ní věci, které leží mimo Božské zákony ve stvoření. K tomu by však také patřilo sestoupení hrubohmotného

těla z hrubohmotného kříže.

Křísení mrtvých Božskou silou **není** mimo Božské zákony, pokud se tak děje v určité době, která jest pro každého člověka rozdílná. Čím duchovně zralejší jest duše oddělující se od hrubohmotného těla, tím rychleji se od tohoto těla oprostuje. Tím kratší jest pak také doba zákonité možnosti zavolání zpět, které se může státi jen tehdy, pokud je duše ještě spojena s tělem.

Duše, oživená duchem, musí býti poslušna Boží vůli, tedy Božské síly. Na její zavolání musí se vrátit po jemnohmotném mostě do opuštěného již hrubohmotného těla, dokud tento most není ještě zbořen.

Mluví-li se tu o Božské a duchovní síle, nepopírá se tím fakt, že ve skutečnosti jest jen **jedna** síla, která vychází z Boha a proniká celým stvořením. Jest však rozdíl mezi Božskou a mezi duchovní silou. Duchovní síla jest ovládána silou Božskou, ze které vyšla. Není snad zeslabenou Božskou silou, ale jest silou **pozměněnou**. Touto změnou stala se jiným druhem a tím dostalo se jí v její schopnosti působení užších mezí. Jsou to tedy dva různě působící druhy a ve skutečnosti přece jen jedna síla. K tomu připojuje se pak ještě síla bytostná, která jest pozměněnou silou duchovní.

Jsou tedy tři základní síly, z nichž síla duchovní a bytostná jest živena a ovládána silou Božskou. Všechny tři nutno nazvati silou jedinou. Dalšíh sil není. Jest pouze mnoho odrůd, které vznikly ze základního druhu duchovního a bytostného a které pak i ve svých účincích projevují různosti. Každá odrůda ve své změně přináší opět přiměřeně pozměněné zákony, které se vždy důsledně přičleňují k základnímu druhu. Navenek jeví se však

přece vzájemně cizejšími podle zmíněné síly. Ale všechny druhy, i druhy základní, jsou vázány na nejvyšší Božský zákon síly a mohou ve svých vlastních pozměněných zákonech býti jinými jen v zevních formách. Jeví se tedy pouze jinak, protože každý druh i odrůda, mimo samotné Božské vůle, tvoří jen druhy částečné a zlomkové, které jsou v důsledku toho kusými díly, jež pak také mohou míti jen částečné zákony. Tyto usilují k celku, k dokonalosti, od které jsou odvozeny. Usilují k čisté Božské síle, která jest totožná s Božskou vůlí, jež působí jako nezvratný železný zákon.

Každá síla působí svými odrůdami ve stávající jemnohmotné a hrubohmotné hmotě přiměřeně podle dočasného druhu a vytváří v této hmotnosti svou vlastní různorodostí též **různorodé** světy, nebo úrovně. Tyto světy posuzovány samy o sobě jsou jen kusým dílem a zlomkem celkového stvoření, protože síla, která je vytvořila, jest také jen dočasně pozměněným kusem s nedokonalými, protože jen částečnými zákony. **Jen celé** zákony jednotlivých světových úrovní ve svém **souhrnu** dají pak znovu dokonalé zákony, které byly Boží vůlí vloženy do prvotního stvoření, do čistě duchovní říše.

Proto musí i sémě lidského ducha procházeti všemi světovými úrovněmi, aby tento duch na sobě prožil a v sobě k životu přivedl jednotlivé zákony v těchto úrovních, když shromáždil z nich pak všechny dobré plody, staly se mu tyto zákony skutečně povědomými a známými. Použije-li jich správně, jak Bůh chtěl, může vejíti do ráje. Zákony ve svém působení ho tam ponесou. Z ráje má pak vědomě zasahovati do dílčích úrovní, které jsou pod ním, aby tam napomáhal k pokroku, jak jest to

nejvyšším úkolem každého hotového lidského ducha. Nikdy nemůže tu nastati přeplnění, protože stávající úrovně mohou býti neomezeně rozšiřovány. Vždyť se vznášejí v nekonečnosti.

Tak se království Boží stále buduje a zvětšuje. Rozšiřuje je vždy dále síla čistých lidských duchů, jejichž pracovním polem jest pozdější stvoření, které mohou řídit z ráje, protože dříve sami prošli všemi jeho částmi a tím se je naučili dokonale znáti.

Tato vysvětlení jsou zde jen proto, aby nevznikly žádné omyly poukazem na Božskou a duchovní sílu. Ve skutečnosti existuje pouze jedna, z Boha vyšlá síla, ze které se tvoří druhy a odrůdy.

Kdo o všech těchto dějích a průbězích ví, ten nebude nikdy dětinsky mluvit o očekávání věcí, které se nikdy státi nemohou, protože jsou mimo všechny jednotlivé zákony stvoření. Tak nemůže Syn Člověka jen natáhnouti ruku, aby přivodil katastrofy, které se mají projevit **bezprostředně**. To by bylo proti stávajícím a nezměnitelným přírodním zákonům. Syn Člověka jako sluha Boží vysílá Božskou vůli, Božskou sílu, do jednotlivých základních sil a ty sledují pak nový směr, který jim tak byl dán vládnoucí Božskou vůlí. Ale v určeném směru projevují se jejich účinky přesně podle jejich částečných zákonů, jichž obejítí nemohou. Nastává ovšem co největší urychlení, ale i to jest vždy vázáno na možnost.

Tak jest duchovní při tom mnohem pohyblivější a lehčí a tím i rychlejší než bytostné. Proto bude bytostné potřebovati více času ku projevení než duchovní. V důsledku toho musí bytostné, tedy živelné dění nastati také později, než duchovní. Právě tak bude těmito silami jemnohmotné uvedeno v pohyb rychleji než hrubohmotné. To vše jsou zákony, které se musí naplniti a jichž

nelze obejít ani přerušit.

Ve Světle jsou všechny tyto zákony známy a vysílání výkonných poslů nebo zvláštních rozkazů je zařízeno tak, že konečné projevy a účinky se střetnou tak, jak tomu Bůh chtěl.

Pro přítomný soud bylo potřebí takové jejich velikosti, že ji lidé nemohou pochopit. Ale tento soud pracuje přesně tak, že ve skutečnosti nenastávají žádné průtahy ... až na body, kdy má spolupracovat lidské chtění. Jen lidé snaží se stále s pošetilou vytrvalostí zůstávat mimo každé splnění, nebo se i rušivě a nepřátelsky staví jako překážky do cesty ... v pošetlosti, připoutané k zemi.

Naštěstí bylo s tím počítáno od chvíle, kdy lidé tak velice zklamali za pozemského času Syna Božího. Lidé mohou svým selháním pozemskou cestu Syna Člověka jen do jisté doby ztěžovat tak, že musí jít oklikami a vedlejšími cestami. Nemohou však zadržeti Bohem chtěné dění nebo dokonce nějak posunouti předem stanovený konec, protože bylo jim již odejmuto pozadí temnoty, které jim dávalo sílu pro jejich pošetlosti. Hradby jejich rozumového působení, za kterými se kryjí a za nimiž vystřelují jedovaté šípy, se však rychle sesují pod tlakem pronikajícího Světla. Pak se to přes ně převalí a již nebude jim udělena žádná milost po zlu, které vždy znovu neblaze jejich myšlení vytvářelo. Tak den, po kterém vroucně touží ti, kdo usilují ke Světlu, nenadejde ani o hodinu později, než nadejít má.